

Το Βιβλίο του Δανιήλ – Εκατόν Εικοστό Πέμπτο

Αποκαλύπτοντας την Προφητική Σημασία: Αποκρυπτογραφώντας το Δανιήλ 11:40 και τις Επιπτώσεις του για τον Σύγχρονο Χριστιανισμό

Jeff Pippenger
2024-03-09

Το εδάφιο σαράντα του Δανιήλ ένδεκα αρχίζει στον καιρό του τέλους, αλλά το εδάφιο προσδιορίζει δύο καιρούς του τέλους, και επομένως επιτρέπει στον σπουδαστή της προφητείας να ευθυγραμμίσει τον πρώτο καιρό του τέλους με τον δεύτερο καιρό του τέλους. Όταν γίνεται αυτή η εφαρμογή, η γραμμή της Μιλλεριτικής ιστορίας που άρχισε το 1798, τρέχει παράλληλα με την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών το 1989. Οι δύο γραμμές προσδιορίζουν τη γραμμή του αληθινού Προτεσταντικού κέρατος και τη γραμμή του Ρεπουμπλικανικού κέρατος του θηρίου της γης της Αποκάλυψης κεφάλαιο δεκατρία. Και οι δύο γραμμές αρχίζουν στον καιρό του τέλους το 1798, και ο καιρός του τέλους το 1989 απλώς συμπληρώνει και παρέχει δεύτερη μαρτυρία για τα ορόσημα της αλήθειας που αποσφραγίζονται στο εδάφιο.

Η κίνηση του τρίτου αγγέλου έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844, αλλά ανεστάλη μέσω της επταετούς αποστασίας από το 1856 έως το 1863. Η άφιξη του τρίτου αγγέλου επαναλήφθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Το 1863 προτυπώθηκε από την πρώτη στρατοπέδευση του αρχαίου Ισραήλ στην Κάδης και από την αποστασία των δέκα κατασκόπων, και η 11η Σεπτεμβρίου 2001 προτυπώθηκε από την τελευταία στρατοπέδευση του αρχαίου Ισραήλ στην Κάδης και από την αποστασία του Μωυσή. Η αποστασία του 1863 αντιπροσώπευε την πρώτη αποστασία στην Κάδης, η οποία επέφερε κρίση θανάτου στην έρημο. Η αποστασία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 αντιπροσώπευε την τελευταία αποστασία στην Κάδης, η οποία επέφερε τον θάνατο της ηγεσίας του Λαοδικειανού Αντβεντισμού.

Η κάθοδος του αγγέλου στις 11 Αυγούστου 1840, η οποία εγκαινίασε το κίνημα από το 1840 έως το 1844, το οποίο η Αδελφή Ουάιτ αποκάλυψε ένδοξη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, προεικόνιζε την 11η Σεπτεμβρίου 2001 και προσδιόριζε μία ένδοξη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού.

«Ο άγγελος που ενώνεται στη διακήρυξη του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του. Εδώ προλέγεται ένα έργο παγκόσμιας έκτασης και ασυνήθιστης δύναμης. Το κίνημα της Παρουσίας των ετών 1840–44 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού· το άγγελμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου, και σε ορισμένες χώρες σημειώθηκε το μεγαλύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που έχει παρατηρηθεί σε οποιαδήποτε χώρα από τη Μεταρρύθμιση του δέκατου έκτου αιώνα· αλλά και αυτά πρόκειται να ξεπεραστούν από το ισχυρό κίνημα υπό την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 611.

Η πρώτη άφιξη του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844 (η πρώτη Κάδης) ήταν για να ολοκληρωθεί το έργο, αλλά ο λαός του Θεού επέλεξε να εκλέξει νέο ηγέτη και να επιστρέψει στην Αίγυπτο. Έως το 1863 είχαν «ανοικοδομήσει την Ιεριχώ», αντί να συμμετάσχουν στο έργο του

Θεού για την κατάρριψη των τειχών της Ιεριχούς. Γι' αυτό και καταράστηκαν με θάνατο στην έρημο.

Και ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὥρκισε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, λέγων· Ἐπικατάρατος ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ὁ ἄνθρωπος ὃς θὰ ἐγερεθῆ καὶ θὰ οἰκοδομήσῃ ταύτην τὴν πόλιν, τὴν Ἰεριχώ· μετὸν πρωτότοκον υἱὸν αὐτοῦ θὰ θέσῃ τὰ θεμέλια αὐτῆς, καὶ μετὸν νεώτατον υἱὸν αὐτοῦ θὰ στήσῃ τὰς πύλας αὐτῆς. Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 6:26.

Ὅπως συνέβη μετὰ τὸν ἀρχαῖο Ἰσραὴλ στὴν πρώτη Κάδης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπορρίψει τὸ μήνυμα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ Χάλεβ, ἔτσι καὶ ἡ ἀνταρσία τοῦ σύγχρονου Ἰσραὴλ στὴν πρώτη Κάδης (1863) ἐπέφερε ἐπάνω του τὴν κατάρα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Ὄταν ὁ τρίτος ἀγγέλος ἐπέστρεψε στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2001 (τὴν τελευταία Κάδης), ἀρχισε τὸ τελικὸ ἔργο ἐνόψει τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ κατέβαζε τὴν Ἰεριχώ καὶ τὰ τείχη της.

Ἡ 22α Ὀκτωβρίου 1844 σηματοδοτεῖ τὴν ἀφίξη τοῦ τρίτου ἀγγέλου, καὶ μετὰ τούτο σηματοδοτεῖ τὴν ἀφίξη τῆς επικείμενης Κυριακῆς στὶς ἐσχάτες ἡμέρες. Τὸ 1863 σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τῆς περιόδου δοκιμασίας τοῦ τρίτου ἀγγέλου, ἡ ὁποία ἀρχισε στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1844. Τὸ 1863 εἶναι, ἐπομένως, σύμβολο τοῦ επικείμενου νόμου τῆς Κυριακῆς, διότι ὁ Ἰησοῦς πάντοτε παριστάνει τὸ τέλος μετὰ τὴν ἀρχή. Τὸ 1863, τὸ ἔθνος διαιρέθηκε σὲ δύο τάξεις, καὶ ὁμοίως, κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, θὰ φανερωθοῦν δύο τάξεις.

Ἡ περίοδος δοκιμασίας τοῦ τρίτου ἀγγέλου στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν ἀρχισε τὸ 1844 καὶ ἔληξε τὸ 1863, καὶ τόσο ἡ ἀρχὴ ὅσο καὶ τὸ τέλος σηματοδότησαν τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν. Στὴν ἱστορία μετὰ τῆς ἀρχῆς (1844) καὶ τοῦ τέλους (1863) βρίσκεται ἡ ἀνταρσία τοῦ κινήματος τῶν Μιλλεριτῶν (1856). Ἐτσι, ἡ περίοδος φέρει τὴν υπογραφή τῆς «Ἀλήθειας». Ἡ ἐπιστροφή στὴν Κάδης γιὰ δευτέρα φορά στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2001 σηματοδοτεῖ τὴν ἀρχὴ τῆς διαδικασίας δοκιμασίας τοῦ τρίτου ἀγγέλου, ἡ ὁποία ὁλοκληρώνεται μετὰ τὸν επικείμενο νόμο τῆς Κυριακῆς, ὅπως προτυπώνεται ἀπὸ τὸ 1863.

Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἕως ὅτου λήξει ἡ ἀνθρώπινη δοκιμασία, ἡ Ἰεριχώ καὶ τὰ τείχη της θὰ καταβληθοῦν, σὲ συμφωνία μετὰ τὴν ἐκτελεστικὴ κρίση ἐπὶ τῆς πόρνης τῆς Βαβυλώνας ποὺ παριστάνεται σὲ ἐκείνη τὴν ἱστορία. Τὸ ἐδάφιο σαράντα ἀρχίζει τὸ 1798 καὶ ὁλοκληρώνεται μετὰ τὸν επικείμενο νόμο τῆς Κυριακῆς στὸ ἐδάφιο σαράντα ἓνα. Ὁ καιρὸς τοῦ τέλους τὸ 1798 ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐσωτερικὴ γραμμὴ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἀρχίζοντας μετὰ τοὺς Μιλλερίτες τοῦ κινήματος τοῦ πρώτου ἀγγέλου καὶ φθάνοντας ἕως τὸ κίνημα τοῦ τρίτου ἀγγέλου καὶ τοὺς ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ὅλα αὐτὰ σὲ ἓνα καὶ μόνον ἐδάφιο.

Ὁ πόλεμος μετὰ τὸν βασιλέως τοῦ βορρά, ὁ ὁποῖος ἀρχισε μετὰ τὴν ἀνοδοῦ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου τὸ 1798, ἐφθασε τὸ τέλος τοῦ 1899, ὅταν ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου ἠττήθηκε ἀπὸ μίαν συμμαχία μετὰ τὸν πέμπτον καὶ τὸν ἕκτον βασιλεῖο τῆς βιβλικῆς προφητείας. Ὁ πόλεμος τοῦ βασιλέως τοῦ βορρά καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου, ὁ ὁποῖος ἀρχισε τὸ 1798, ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τοὺς Μιλλερίτες ὡς πόλεμος ἐναντίον τῆς Ρώμης, τὴν ὁποία θεωροῦσαν ἀπλῶς ὡς τὶς δύο ἐρημωτικὲς δυνάμεις τοῦ παγανισμοῦ καὶ τοῦ παπισμοῦ. Ὄταν ὁ πόλεμος ἔληξε τὸ 1899, καὶ οἱ τρεῖς ἐρημωτικὲς δυνάμεις ἐνεπλάκησαν, καὶ αὐτὸ σηματοδότησε τὴν ἀρχὴ τῆς προφητικῆς ἀπεικονίσεως αὐτῶν τῶν τριῶν δυνάμεων ποὺ ὁδηγοῦν τὸν κόσμον στὸν Ἀρμαγεδδώνα, ὁ ὁποῖος

παριστάνεται γεωγραφικώς στο εδάφιο σαράντα πέντε του Δανιήλ ένδεκα.

Τα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε προσδιορίζουν τις προφητικές δυναμικές των τριών δυνάμεων που φέρνουν τον πάπα στο τέλος του ανάμεσα στις θάλασσες και στο ένδοξο άγιο όρος. Ορθώς κατανοούμενη, η προφητική ιστορία που παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα ένα περιλαμβάνει τα εδάφια σαράντα ένα έως σαράντα τέσσερα.

Διότι, αρχίζοντας από τον καιρό του τέλους το 1989, με τη δεύτερη μαρτυρία του 1798, κατά την οποία προσδιορίζονται η αρχή και το τέλος του πολέμου μεταξύ του βασιλέως του νότου και του βασιλέως του βορρά, το εδάφιο 41 έως το 44 προσδιορίζει την τριπλή ένωση ενός παπισμού του οποίου η θανατηφόρος πληγή έχει ιαθεί, και το εδάφιο 45 είναι το σημείο όπου αυτή φθάνει στο τέλος της. Τα εδάφια, όταν προσεγγίζονται από αυτή την οπτική, παρουσιάζουν μια ιστορία που είναι εξωτερική προς την εκκλησία του Θεού, όπως επίσης παριστάνεται από τη σχέση μεταξύ των επτά σφραγίδων και των επτά εκκλησιών στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

Η γραμμή της προφητικής ιστορίας που αντιπροσωπεύεται από το 1798 αντιπροσωπεύει πρωτίστως την ανακριτική κρίση, και η γραμμή που αρχίζει από το ίδιο σημείο το 1989 αντιπροσωπεύει πρωτίστως την εκτελεστική κρίση. Το 1798 δίνει πρωτίστως έμφαση στο έργο του αγγελιαφόρου που ετοιμάζει την οδό για τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης, και το 1989 δίνει πρωτίστως έμφαση στο έργο του αγγελιαφόρου του Ηλία.

Αρχίζοντας από το 1798, ότε άποσφραγίσθηκε το βιβλίο του Δανιήλ, παρατηρούμε την αύξηση της γνώσεως της προφητικής ιστορίας, δια της οποίας ο Χριστός οδηγεί τον λαόν Αυτού εις σχέσιν διαθήκης, ή οποία έπιτελεί τον μόνιμον συνδυασμόν της θεότητος μετά της ανθρωπότητος. Η διαθήκη εκείνης της έσχάτης ήμέρας προσδιορίζεται κατά έπανάληψιν στας Γραφάς.

Ίδού, έρχονται ήμέραι, λέγει Κύριος, καθ' ἃς θέλω συνάψει νέα διαθήκη μετά του οίκου του Ίσραήλ και μετά του οίκου του Ίούδα· ουχί κατά την διαθήκην, ήν έκαμα μετά των πατέρων αυτών, εν τη ήμέρα καθ' ήν έλαβον αυτούς από της χειρός αυτών, έξαγαγειν αυτούς εκ γης Αιγύπτου· την διαθήκην μου, την οποίαν αυτοί παρεβίασαν, καιτοι έγω έστάθην σύζυγος αυτών, λέγει Κύριος· άλλ' αυτή θέλει ειςθαι ή διαθήκη, ήν θέλω συνάψει μετά του οίκου του Ίσραήλ· μετά τας ήμέρας εκείνας, λέγει Κύριος, θέλω θέσει τον νόμον μου εις τὰ ένδόμυχα αυτών και επί των καρδιών αυτών θέλω γράψει αυτόν· και θέλω ειςθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν ειςθαι λαός μου. Και δέν θέλουσι διδάσκει πλέον έκαστος τον πλησίον αυτού και έκαστος τον άδελφόν αυτού, λέγων· Γνώρισον τον Κύριον· διότι πάντες θέλουσι με γνωρίζει, από του μικροτέρου αυτών έως του μεγαλυτέρου αυτών, λέγει Κύριος· διότι θέλω συγχωρήσει την άνομίαν αυτών, και την άμαρτίαν αυτών δέν θέλω ένθυμεισθαι πλέον. Ίερεμίας 31:31–34.

Όλοι οι προφήτες προσδιορίζουν τις έσχατες ήμέρες, και η έκφραση «έσχατες ήμέρες», στην προφητεία, αντιπροσωπεύει τη χρονική περίοδο της κρίσεως. Ο πρώτος άγγελος έφθασε το 1798, κατά τον καιρό του τέλους, για να αναγγείλει το άνοιγμα της κρίσεως το 1844, πράγμα που αποτελεί επίσης την άφιξη των έσχάτων ημερών. Οι έσχατες ήμέρες είναι οι «ήμέρες» του Ίερεμιά που θα έλθουν, όταν ο Θεός θα «συγχωρήσει» την «ανομία» και δεν θα «ένθυμηθεί πλέον» τις άμαρτίες του λαού Του. Το έργο αυτό έπιτελείται από τον Χριστό, ως τον Αρχιερέα, κατά την αντιτυπική ήμέρα του εξιλασμού, στη διάρκεια των «έσχάτων ημερών».

Εάν ο Μιλλερικτικός Αντβεντισμός είχε συνεχίσει, διά της πίστεως, να πορεύεται μέσα στο προχωρούν φως του τρίτου αγγέλου, το οποίο έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844, θα είχαν ήδη ευρεθεί στην αιώνια κατοικία τους με τον Ιησού. Αυτό εννοεί ο Ιερεμίας όταν λέγει: «μετά τὰς ἡμέρας ἐκείνας». «Εκείνες οι ημέρες» είναι οι προφητικές περίοδοι που οδήγησαν στο 1844 και ολοκληρώθηκαν σε αυτό. Είναι οι «ημέρες» στις οποίες αναφέρεται το δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ.

Σὺ δὲ πορεύου ἕως τοῦ τέλους· διότι θὰ ἀναπαυθῆς καὶ θὰ σταθῆς εἰς τὸν κληρὸν σου ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν. Δανιήλ 12:13.

Στο «τέλος των ημερών», ή όπως λέγει ο Ιερεμίας, «μετά τὰς ἡμέρας ἐκείνας», ο Χριστός είχε σκοπό να θέσει τον νόμο Του στα ενδόμυχα του λαού Του και να γράψει τον νόμο Του επάνω στις καρδιές. Τα ενδόμυχα είναι η κατώτερη φύση, ή, όπως την ονομάζει ο Παύλος, η σάρκα, ενώ η καρδιά είναι η ανώτερη φύση. Η διαθήκη υπόσχεται να δώσει στον λαό Του νέο νου κατά τη μεταστροφή και νέο σώμα κατά τη Δευτέρα Παρουσία. Ο άνθρωπος έπεσε μαζί με τον Αδάμ, ο οποίος είχε πλασθεί κατ' εικόνα Θεού και είχε δημιουργηθεί με ανώτερη φύση και κατώτερη φύση. Η διαθήκη του Χριστού είναι να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος, με τη διττή του φύση, από την κατάρα της αμαρτίας.

«Κατά τις έσχατες ημέρες της ιστορίας της γης αυτής, η διαθήκη του Θεού με τον λαό του που τηρεί τις εντολές Του πρόκειται να ανανεωθεί. “Κατά την ημέραν εκείνην θέλω κάμει δι’ αυτούς διαθήκην μετά των θηρίων του αγρού, και μετά των πετεινών του ουρανού, και μετά των ερπετών της γης· και θέλω συντρίψει το τόξον και την ρομφαίαν και τον πόλεμον από της γης, και θέλω κάμει αυτούς να αναπαύωνται εν ασφαλεία. Και θέλω σε μνηστευθή εις εμαυτόν εις τον αιώνα· ναι, θέλω σε μνηστευθή εις εμαυτόν εν δικαιοσύνη και εν κρίσει και εν ελέει και εν οικτιρμοίς. Θέλω μάλιστα σε μνηστευθή εις εμαυτόν εν πιστότητι· και θέλεις γνωρίσει τον Κύριον.”»

«Και θέλει συμβή εν εκείνη τη ημέρα, θέλω εισακούσει, λέγει ο Κύριος, θέλω εισακούσει τους ουρανούς, και αυτοί θέλουσιν εισακούσει την γην· και η γη θέλει εισακούσει τον σίτον, και τον οίνον, και το έλαιον· και ταύτα θέλουσιν εισακούσει τον Ιεζραέλ. Και θέλω σπείρει αυτήν εις εμαυτόν εν τη γη· και θέλω ελεήσει την ηλεημένην ουχί· και θέλω ειπεί προς τους ου λαόν μου, Σὺ εἶσαι λαός μου· και αυτοί θέλουσιν ειπεί, Σὺ εἶσαι ο Θεός μου.» Ωσηέ 2:14-23.

«“Κατά την ημέραν εκείνην,... το υπόλοιπον του Ισραήλ, και οι διασωθέντες εκ του οίκου του Ιακώβ,... θέλουσι στηρίζεσθαι επί τον Κύριον, τον Άγιον του Ισραήλ, εν αληθεία.” Ησαΐας 10:20. Από “παν έθνος, και φυλήν, και γλώσσαν, και λαόν” θα υπάρξουν εκείνοι οι οποίοι θα ανταποκριθούν μετά χαράς στο μήνυμα, “Φοβήθητε τον Θεόν, και δότε δόξαν εις αυτόν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως αυτού.” Θα αποστραφούν κάθε είδωλο που τους δεσμεύει με την γην αυτήν και θα “προσκυνήσουν τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.” Θα ελευθερωθούν από κάθε εμπλοκήν και θα σταθούν ενώπιον του κόσμου ως μνημεία του ελέους του Θεού. Υπακούοντες εις κάθε θείαν απαίτησιν, θα αναγνωρισθούν από αγγέλους και από ανθρώπους ως εκείνοι που “τηρούσι τας εντολάς του Θεού και την πίστιν του Ιησού.” Αποκάλυψις 14:6-7, 12.»

«Ίδού, έρχονται ημέρες, λέγει ο Κύριος, καθ' ας ο αροτριών θέλει φθάσει τον θερίζοντα, και ο πατών τα σταφύλια εκείνον όστις σπείρει σπόρον· και τα όρη θέλουσι στάξει γλυκύν οίνον, και πάντες οι λόφοι θέλουσι ρεύσει. Και θέλω επαναφέρει την αιχμαλωσίαν του λαού μου Ισραήλ, και θέλουσιν οικοδομήσει τας ηρημωμένας πόλεις, και κατοικήσει εν αυταίς· και θέλουσι φυτεύσει αμπελώνας, και πίει τον οίνον αυτών· θέλουσι κάμει και κήπους, και φάγει τον καρπόν αυτών. Και θέλω φυτεύσει αυτούς επί της γης αυτών, και δεν θέλουσι πλέον εκριζωθή εκ της γης αυτών, την οποίαν έδωκα εις αυτούς, λέγει Κύριος ο Θεός σου. Αμώς 9:13–15.» Review and Herald, 26 Φεβρουαρίου 1914.»

Όταν ο Ιερεμίας λέγει «μετά τὰς ημέρας εκείνας», αι «ημέραι» που προηγήθησαν του έργου το οποίον παριστάνεται διά του ότι ο Χριστός έρχεται αιφνιδίως εις τον ναόν Αυτού διά να τον καθαρίση, ήσαν αι προφητικάί περίοδοι που έληξαν το 1798 και το 1844. Το τέλος εκείνων των προφητικών ημερών (περιόδων) εσήμανε τα σαράντα έξ έτη κατά τα οποία ο Χριστός ανήγειρε τον Μιλλεριτικόν ναόν, και όταν ήλθε αιφνιδίως την 22αν Οκτωβρίου 1844, εκπλήρωνε το τρίτον κεφάλαιον του Μαλαχίου, το οποίον επίσης εκπλήρωσε όταν εκαθάρισε τον ναόν κατά την αρχήν και κατά το τέλος της διακονίας Αυτού.

«Καθαρίζοντας τον ναό από τους αγοραστές και τους πωλητές του κόσμου, ο Ιησούς ανήγγειλε την αποστολή Του να καθαρίσει την καρδιά από τον μολυσμό της αμαρτίας,—από τις γήινες επιθυμίες, τις εγωιστικές επιθυμίες, τις πονηρές συνήθειες, που διαφθείρουν την ψυχή. Παρατίθεται το Μαλαχίας 3:1–3». Η Ζωή του Χριστού, 161.

Και «μετά εκείνας τὰς ημέρας», ό Χριστός προτίθετο να καθαρίση τόν ναόν τόν όποιον είχε άνεγείρει, ό όποιος άντιπροσώπευε τó έργον Του τού καθαρισμού τών καρδιών τού λαού Του από τó μίασμα τής άμαρτίας, ή, καθώς δηλοί ό Ιερεμίας, τής έγγραφής τού νόμου Του επί τών καρδιών και τών έσωτάτων αυτών.

Διότι, μέμφόμενος αυτούς, λέγει· Ίδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κύριος, όταν θέλω συνάψει νέα διαθήκη με τον οίκο του Ισραήλ και με τον οίκο του Ιούδα· όχι κατά την διαθήκη την οποία έκαμα με τους πατέρας αυτών κατά την ημέραν καθ' ην έπιασα αυτούς από της χειρός διά να εξαγάγω αυτούς εκ γης Αιγύπτου· επειδή αυτοί δεν ενέμειναν εν τη διαθήκη μου, και εγώ ημέλησα αυτούς, λέγει ο Κύριος. Διότι αύτη είναι η διαθήκη την οποία θέλω συνάψει με τον οίκο του Ισραήλ μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κύριος· θέλω δώσει τους νόμους μου εις την διάνοιαν αυτών, και επί των καρδιών αυτών θέλω γράψει αυτούς· και θέλω είσθαι εις αυτούς Θεός, και αυτοί θέλουσιν είσθαι εις εμέ λαός. Εβραίους 8:8–10.

Οι λέξεις «εκείνες οι ημέρες» ήταν το «τέλος των ημερών» του Δανιήλ, το οποίο κατέληξε στα έτη 1798 και 1844. Η γραμμή του προτεσταντικού κέρατος που αρχίζει το 1798, στο εδάφιο σαράντα του Δανιήλ ένδεκα, τονίζει τη σχέση διαθήκης η οποία εγκαθιδρύεται με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η εβραϊκή λέξη «κλήρος» είναι ένας μικρός λίθος που χρησιμοποιούνταν για να καθοριστεί το πεπρωμένο κάποιου. Στον Δανιήλ ειπώθηκε να υπάγει και να αναπαυθεί (εν θανάτῳ), έως «το τέλος των ημερών», όταν, το 1844, θα άρχιζε η κρίση και θα καθοριζόταν το πεπρωμένο του.

Σὺ δὲ πορεύου ἕως τοῦ τέλους· διότι θὰ ἀναπαυθῆς καὶ θὰ σταθῆς ἐν τῷ κλήρῳ σου ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν. Δανιήλ 12:13.

Οι «ημέρες» του «τέλους των ημερών» αντιπροσωπεύουν τις χρονικές προφητείες οι οποίες έληξαν το 1844, διότι μετά από τότε ο προφητικός χρόνος δεν θα υπήρχε πλέον. Τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη, τα οποία ήταν το όραμα marah, δηλαδή η αιφνίδια εμφάνιση του Χριστού στο αγιαστήριό Του, τότε έληξαν, και τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη της τελευταίας αγανακτήσεως επίσης έληξαν, ακριβώς όπως οι ημέρες της πρώτης αγανακτήσεως είχαν λήξει κατά τον καιρό του τέλους, το 1798. «Μετά τας ημέρας εκείνας», όπως αναφέρεται από τον Ιερεμία, κατόπιν εξετέθη από τον Παύλο. Ο Παύλος αναφέρεται δύο φορές στο «μετά τας ημέρας εκείνας» του Ιερεμία, διότι ο Παύλος δεν πραγματεύεται απλώς τη διαθήκη που επρόκειτο να θεσπισθεί «μετά τας ημέρας εκείνας», αλλά, ακόμη σημαντικότερο, προσδιορίζει το έργο του Χριστού ως Αρχιερέως.

Διότι με μίαν προσφοράν ετελειοποίησεν εις το διηνεκές τους αγιαζομένους. Και το Άγιον Πνεύμα είναι επίσης μάρτυς προς ημάς· διότι, αφού είπεν προηγουμένως, «Αύτη είναι η διαθήκη την οποίαν θέλω κάμει προς αυτούς μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κύριος, θέλω θέσει τους νόμους μου εις τας καρδίας αυτών, και εις τας διανοίας αυτών θέλω γράψει αυτούς», προσθέτει· «Και τας αμαρτίας αυτών και τας ανομίας αυτών δεν θέλω ενθυμηθή πλέον». Όπου δε υπάρχει άφεσις τούτων, δεν υπάρχει πλέον προσφορά περί αμαρτίας. Έχοντες λοιπόν, αδελφοί, παρησίαν να εισέλθωμεν εις τα άγια διά του αίματος του Ιησού, διά νέας και ζώσης οδοῦ, την οποίαν αφιέρωσεν εις ημάς, διά του καταπετάσματος, τούτ' έστι, της σαρκός αυτού· και έχοντες ιερέα μέγαν επί τον οίκον του Θεού. Εβραίους 10:14–21.

Τα διακόσια είκοσι έτη, τα οποία συνδέουν την προφητεία του οράματος marah περί της εμφανίσεως του Χριστού με την προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών του οράματος chazon της προφητικής ιστορίας, συνδέουν μεταξύ τους, ή συσχετίζουν, την έναρξη αυτών των δύο προφητικών περιόδων με έναν συμβολικό δεσμό που αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της ανθρωπότητας με τη θεότητα, έργο το οποίο ο Χριστός επιτελεί στον καθαρισμό που λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια του κινήματος του τρίτου αγγέλου, και το οποίο καταλήγει στη διαθήκη που συνάπτει με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Το όραμα του chazon, που απεικονίζει το καταπάτημα του ναού, είναι το όραμα της ανθρωπότητας που έχει καταπατηθεί από την άμαρτία, από την άποστασία του Άδამ στον Κήπο της Έδεμ· και το όραμα του marah, που απεικονίζει το έργο του Χριστού να αποκαταστήσει και να καθαρίσει τον ναό, εκπληρώθηκαν άμφότερα στις 22 Οκτωβρίου 1844. Υπάρχουν δύο προφητείες δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών της αγανακτήσεως του Θεού, που αντιπροσωπεύουν το καταπάτημα του στρατεύματος και του αγιαστηρίου.

Και οι δύο αυτές προφητείες απεικονίζουν την καταπάτηση της ανθρωπότητας, η οποία πρόκειται να αποκατασταθεί διά του οράματος της marah. Αυτές οι δύο εκδηλώσεις της αγανακτήσεως του Θεού εναντίον του λαού Του απεικονίζουν την αγανάκτηση εναντίον της πεπτωκυίας ανθρωπότητας, η οποία θα διασωζόταν και θα αποκαθίστατο μόνο διά του έργου του Χριστού, με την ανοικοδόμηση και τον καθαρισμό του πεπτωκότος ναού.

Οι δύο αγανακτήσεις αντιπροσωπεύουν την ανώτερη φύση και την κατώτερη φύση του ανθρώπινου γένους. Κατά την πτώση του Αδάμ, η κατώτερη φύση έλαβε την υπεροχή επί της ανώτερης φύσεως, ενώ ο σκοπός του Χριστού για τους ανθρώπους ήταν η ανώτερη φύση να

εξουσιάζει επί της κατώτερης φύσεως. Κατά την πτώση του Αδάμ, η ανώτερη φύση υπέκυψε στις επιθυμίες της κατώτερης φύσεως, και το σχέδιο του Θεού ανετράπη. Αυτό είναι που εννοείται με τη βιβλική «μεταστροφή». Το να μεταστραφεί κανείς σημαίνει να αποκατασταθεί η ανώτερη φύση στη θέση της εξουσίας της επί της κατώτερης φύσεως. Το μεταστρέφω σημαίνει αναστρέφω ή αναποδογυρίζω.

Η πρώτη αγανάκτηση κατά του βόρειου βασιλείου ήταν η αγανάκτηση κατά της κατώτερης φύσεως, η οποία υπέταξε την ανώτερη φύση κατά την πτώση. Εκείνη η αγανάκτηση ήλθε πρώτη, διότι ο Χριστός ανέλαβε το έργο της απολύτρωσής ακριβώς εκεί όπου αυτό πρωτοάρχισε, και άρχισε με την επιθυμία της κατώτερης φύσεως, η οποία ήταν η επιθυμία της ορέξεως. Ο Χριστός άρχισε το έργο Του με σαράντα ημέρες νηστείας.

«Ο Χριστός εγνώριζε ότι, προκειμένου να προωθήσει επιτυχώς το σχέδιο της σωτηρίας, έπρεπε να αρχίσει το έργο της απολύτρωσης του ανθρώπου ακριβώς εκεί όπου άρχισε η καταστροφή. Ο Αδάμ έπεσε εξαιτίας της υποχωρήσεως στην όρεξη. Για να εντυπώσει στον άνθρωπο τις υποχρεώσεις του να υπακούει στον νόμο του Θεού, ο Χριστός άρχισε το έργο της απολύτρωσής Του με τη μεταρρύθμιση των σωματικών συνηθειών του ανθρώπου. Η παρακμή στην αρετή και ο εκφυλισμός της ανθρώπινης φυλής αποδίδονται κυρίως στην ικανοποίηση της διεστραμμένης όρεξης». Testimonies, τόμος 3, σ. 486.

Η δεύτερη αγανάκτηση στρεφόταν κατά της ανώτερης φύσεως, η οποία αντιπροσωπευόταν από το νότιο βασίλειο, όπου βρίσκεται η Ιερουσαλήμ, η πόλη την οποία ο Θεός εξέλεξε για να θέσει εκεί το όνομά Του. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, το έργο που ο Χριστός είχε σκοπό να επιτελέσει, και το έργο που επιτελεί τώρα, αντιπροσωπεύονται από τις δύο ράβδους του Ιεζεκιήλ.

Όταν οι δύο ράβδοι του Ιεζεκιήλ ενωθούν μαζί σε μία ράβδο για πάντα, αυτό προσδιορίζει τη διαθήκη κατά την οποία ο Χριστός αφαιρεί την αμαρτία από τον λαό Του για πάντα, και η ανώτερη και η κατώτερη φύση επανέρχονται στην ορθή ιεραρχική τάξη, και οι άνθρωποι γίνονται εκ νέου ακέραιοι. Στην αμετανόητη κατάσταση, η κατώτερη φύση του ανθρώπου, η οποία παριστάνεται από την πρώτη αγανάκτηση, κυριαρχούσε επί της ανώτερης φύσεως του ανθρώπου, η οποία παριστάνεται από την τελευταία αγανάκτηση. Έτσι, η πρώτη αγανάκτηση στρεφόταν κατά του βόρειου βασιλείου, το οποίο βρισκόταν γεωγραφικώς «επάνω» από το νότιο βασίλειο.

Τα διακόσια είκοσι έτη που συνδέουν τα δύο οράματα, της marah και της chazon, με τη θεότητα και την ανθρωπότητα, στις αμοιβαίες απαρχές τους, συνάπτονται αμφότερα σε μία ράβδο όταν ο Χριστός ολοκληρώνει το έργο του τρίτου αγγέλου με τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Είναι η προφητεία της έσχατης αγανακτήσεως κατά του νοτίου βασιλείου, η οποία συνδέεται με την προφητεία της εμφανίσεως το 1844, διότι η διαθήκη παρέχει νέο νου κατά τη μεταστροφή, αλλά το νέο σώμα (το βόρειο βασίλειο) αποκαθίσταται μόνον κατά τη δεύτερα παρουσία, εν ριπή οφθαλμού.

Το τεσσαρακοστό εδάφιο του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζει αμφότερους τους καιρούς του τέλους και, πράττοντας τούτο, δίνει έμφαση σε μία εσωτερική και μία εξωτερική γραμμή προφητικής ιστορίας κατά την ιστορία του θηρίου της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Οι αλήθειες που αποσφραγίζονται στο εδάφιο αντιπροσωπεύουν τόσο τις

εσωτερικές όσο και τις εξωτερικές γραμμές της αλήθειας, τις οποίες ο Χριστός ήλθε να προσδιορίσει και να επιτελέσει μέσα στον λαό Του. Η αλήθεια ότι η ανθρώπινη φύση, ενωμένη με τη θεία, δεν αμαρτάνει, αντιπροσωπεύεται στο φως που συνδέεται με το αποτέλεσμα της αποσφράγισης της γνώσεως και αντιπροσωπεύει την εσωτερική αλήθεια του λαού του Θεού στις έσχατες ημέρες. Το φως που αντιπροσωπεύεται από τον πόλεμο μεταξύ των δυνάμεων που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα είναι η εξωτερική αλήθεια του λαού του Θεού στις έσχατες ημέρες.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Και έγινε προς εμέ λόγος Κυρίου λέγων· Συ δε, υιέ ανθρώπου, λάβε εις σεαυτόν μίαν ράβδον, και γράψον επ' αυτής, Διά τον Ιούδα, και διά τους υιούς Ισραήλ τους συντρόφους αυτού· έπειτα λάβε άλλην ράβδον, και γράψον επ' αυτής, Διά τον Ιωσήφ, την ράβδον του Εφραΐμ, και διά όλον τον οίκον Ισραήλ τους συντρόφους αυτού· και ένωσον αυτάς, την μίαν προς την άλλην, εις μίαν ράβδον· και θέλουσι γείνει μία εν τη χειρί σου. Και όταν οι υιοί του λαού σου λαλήσωσι προς σε, λέγοντες, Δεν θέλεις αναγγείλει προς ημάς τι σημαίνουσι ταύτα διά σε; ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θέλω λάβει την ράβδον του Ιωσήφ, ήτις είναι εν τη χειρί του Εφραΐμ, και τας φυλάς του Ισραήλ τους συντρόφους αυτού, και θέλω ένώσει αυτούς μετ' αυτού, με την ράβδον του Ιούδα, και θέλω κάμει αυτάς μίαν ράβδον, και θέλουσιν είσθαι μία εν τη χειρί μου. Και αι ράβδοι, επάνω εις τας οποίας γράφεις, θέλουσιν είσθαι εν τη χειρί σου ενώπιον των οφθαλμών αυτών. Και ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θέλω λάβει τους υιούς Ισραήλ εκ μέσου των εθνών, όπου υπήγαν, και θέλω συνάξει αυτούς πανταχόθεν, και θέλω φέρει αυτούς εις την γην αυτών· και θέλω κάμει αυτούς έθνος εν τη γη, επί των ορέων του Ισραήλ· και εις βασιλεύς θέλει είσθαι βασιλεύς εις πάντας αυτούς· και δεν θέλουσιν είσθαι πλέον δύο έθνη, ουδέ θέλουσι διαιρεθή πλέον εις δύο βασιλείας· ουδέ θέλουσι μιάνει εαυτούς πλέον με τα είδωλα αυτών, ουδέ με τα βδελύγματα αυτών, ουδέ με πάσας τας παραβάσεις αυτών· αλλά θέλω σώσει αυτούς εκ πασών των κατοικήσεων αυτών, εις τας οποίας ημάρτησαν, και θέλω καθαρίσει αυτούς· και θέλουσιν είσθαι λαός μου, και εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών. Και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι βασιλεύς επ' αυτούς· και πάντες θέλουσιν έχει ένα ποιμένα· θέλουσι περιπατεί εν ταις κρίσεσί μου, και θέλουσι φυλάττει τα προστάγματά μου, και θέλουσι πράττει αυτά. Και θέλουσι κατοικεί εν τη γη, την οποίαν έδωκα εις τον Ιακώβ τον δούλον μου, όπου κατώκησαν οι πατέρες σας· και θέλουσι κατοικεί εν αυτή, αυτοί, και τα τέκνα αυτών, και τα τέκνα των τέκνων αυτών, εις τον αιώνα· και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι άρχων αυτών εις τον αιώνα. Και έτι θέλω κάμει προς αυτούς διαθήκην ειρήνης· διαθήκη αιώνιος θέλει είσθαι προς αυτούς· και θέλω στερεώσει αυτούς, και πληθύνει αυτούς, και θέλω θέσει το αγιαστήριόν μου εν τω μέσω αυτών εις τον αιώνα. Και η σκηνή μου θέλει είσθαι επ' αυτούς· ναι, εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου. Και τα έθνη θέλουσι γνωρίσει ότι εγώ ο Κύριος αγιάζω τον Ισραήλ, όταν το αγιαστήριόν μου ήναι εν τω μέσω αυτών εις τον αιώνα. Ιεζεκιήλ 37:15–28.